

YAYLA, KARDEŞLİK, ANILAR VE KAYIPLAR ÜZERİNE

Herkesin bir yaylası vardır Çukurova ve etrafında. Andırın'a yaylaya çıkmak yüzyıllardır süregelen köklü bir gelenek. Sıcaklar bastırmadan hazırlıklar tamamlanır. Herkes imkânları ölçüsünde yerleşeceği mekana göç eder. Kimileri çadır, kimileri küçük bir baraka, bazıları da görkemli yayla evlerine doğru yolculuğu çıkar. Herkesin amacı bellidir. Güzel bir yayla yaylamak. Yerleşik halk da dört gözle bekler yaylacının gelmesini. Özellikle kışı kıt kanaat geçiren esnaf için hayati önem arz eder bu sene gelecek yaylacının sayısı. Yazın kazanır, kışın kazandıklarıyla idare eder küçük esnafımız. Bir sene yaylacı gelmeyecek olsa o kışı geçiremez, kepengini kapatır.

Peki yaylacılar yalnızca sıcaklardan kaçmak için mi geçirir 2-3 aylık süreyi bir yaylada. Bu biraz sığ bir bakış açısı olsa gerek. Ben yayla kültürünün atalardan bizlere kalan genetik bir mirasın izlerini taşıdığını düşünüyorum. Aynı göçmen kuşlar gibi vakti geldiğinde göç etmek zorundasın. Bu sebebini bilmediğin içsel bir dürtüyle gerçekleşir bir çok insan için. Daha iyi olanaklarda daha güzel zaman geçirmek için imkanları olanlar dahi, yayladaki sade mütevazı yaşamın izlerini sürerler keyifle. Yayla kardeşliktir. Binlerce insan içerisinde birbirini hiç tanımayanlar bile aynı çatı altında yaşayan büyük bir aile gibi yaşarlar yaylada. Aynı ağacın gölgesinde piknik yaparlar, aynı domates kasasından domateslerini beğenirler, köylü kadınların getirdiği sınırlı sayıdaki köy yumurtalarını kardeşçe paylaşırlar. Birbirleriyle sanki kırk yıllık dostmuş gibi muhabbet ederler. Şakalaşır, yardımlaşır. Şehirlerde birbirlerinden 'merhaba, günaydın' gibi sözcüleri dahi esirgeyen apartman sakinleri, yaylaya geldiklerinde hiç tanımadıkları insanlara dahi sofrasını açar, ekmeğini paylaşır. Çünkü bilir ki yayladayken paylaşmak gerekir; ekmeği, suyu ve hayatı. Yaylanın tadı paylaşmakla ve kaynaşmakla çıkar. Şehirde alamadığın selamların acısını çıkarırsın her gördüğün insanın 'selamün aleyküm' deyişinde. Doya doya gülümsersin aylarca somurttukten sonra yaylanın küçük sokaklarında. Huzur bulursun şehrin gürültülü trafiği, bitmez tükenmez insan selinin bunalttığı caddelerinden sonra bir su başında. İnsanın paylaştıkça daha da mutlu, huzurlu olabileceğini anlatır sana yaylanın kaldırım taşları. Yayla yayla olmaktan çıkar. Kutsal bir buluşma mekanı halini alır. Kışla Bahçesi ayrı bir güzeldir Andırın'ın. Kirazlı Dere, Halbur, Kat Altı, Meryemçil,

Geçenlerde Andırın Yeşildağ Spor Kulübü Başkanı Altan ÖZER Kardeşimle Andırın Çok Programlı Lisesi öğrencilerinin düzenlediği söyleşi programına konuşmacı olarak misafir olduk. Altan ÖZER, insan üstü bir çabayla son derece saygıdeğer işlere imza atıyor. Onu ve ekibini takdir ve hayranlıkla izliyoruz. Bu başka bir yazının konusu tabi. Söyleşide öğrencilerin sorularından birisi de 'Andırın'da en çok nereyi seviyorsun' sorusuydu. Ben bir çok yer saydım. Altan Kardeşim:

'Ben en çok Çınargeçidi'ni seviyordum.' dedi. Ama onu kaybettik. O anda içimde bir sızı hissettim. Hayatta çok az şeyin kaybı bana bu sızıyı hissettirebilir. Altan'la birlikte mücadele

verdiğimiz günler geliverdi gözümün önüne. Binlerce imza toplamış, Çınargeçidi yok olmasın diye kampanyalar yapmıştık. Ama başaramadık. Çınargeçidi'ni kaybettik. İnsanın çok sevdiği bir arkadaşını, ailesinden birisini kaybetmek gibi bir şeydi bu. Hep özlem duyarsın, bitmeyecek bir özlem. Ve üzülsün bu kaybın için. Çünkü anıların vardır orda. Çocukluğunun en güzel anıları Çınargeçidi'nde yaşanmıştır. O mekanı kaybetmek çocukluğunu, gençliğini süsleyen en güzel anıları kaybetmekle eş değer. Bir gün dede olacaksın. Torunların dizinin dibine oturmuş, onlara eskiyi anlatacaksın. Bak biz çocukken şuralarda şöyle yapardık. Şurda balık avlar, şurda yüzer, şurda kavga ederdik.

Torunlar: -İyi güzel ama nerde dedecim?

Cevap:

Başka nereleri kaybedeceğiz. Ve neleri yok edeceğiz elbirliğiyle. Evet, Andırın Allah vergisi bir güzelliği barındırıyor bünyesinde. Sayısız güzellikleri cömertçe sunuyor üzerinde yaşayan tüm sakinlerine. Peki biz Andırın'a yeterince özenli davranıyor muyuz? Gerektiği gibi koruyup kolluyor muyuz? Cevap veriyorum: HAYIR!

Bu konuyu fazla uzatmayacağım. Güzel başlayan bir yazıyı keyifsiz bir sonla bitirmek istemiyorum.

Bu sene de buluşmak diyeğiyle herkese selamlar.